

ע"פ 1324/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1324/23

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להתיר למבקש לצאת לחופשה קצרה בחו"ל

בשם המבקש: עו"ד יעקב קמר

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן-ויליאמס

החלטה

ביום 6.6.2022 הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירה של מעשה מגונה במתלוננת; ולצד זאת זיכה אותו מביצוע עבירות של אינוס ושל ניסיון לביצוע מעשה סדום. ביום 9.1.2023 נגזר דינו של המבקש למאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים (בניכוי תקופת מעצרו) בצירוף עונשים נלווים.

המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין, ובד בבד הגיש בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו. בתגובה לבקשה מסרה המשיבה כי אינה מתנגדת לעיכוב ביצוע עונש המאסר, זאת לנוכח תקופת המאסר שנגזרה על המבקש; והוסיפה כי היא מתכוונת להגיש ערעור מטעמה על זיכוי החלקי.

לאחר עיון בבקשה לעיכוב ביצוע ולנוכח הסכמת המשיבה, בהחלטה מיום 20.2.2023 הוריתי על עיכוב ביצוע

עמוד 1

עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש עד להכרעה בערעור שהגיש, כאשר הערבויות והתנאים הקיימים ימשיכו לחול. עתה עותר המבקש לבטל את צו עיכוב היציאה מן הארץ שקיים נגדו, זאת לתקופה שמיום 27.9.2023 ועד ליום 1.10.2023 לצורך יציאה לחו"ל. לדבריו הוא מעולם לא היה בחו"ל ואמור לנסוע עם חברים לימים ספורים. המשיבה מצידה מתנגדת לבקשה, משלא מתקיים טעם חריג המצדיק להיעתר לה.

לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות. נקודת המוצא היא כי מי שהורשע בדיון וביצוע עונש מאסר שהושת עליו עוכב, לא תתאפשר יציאתו את הארץ אלא במקרים חריגים ונדירים כגון בשל "צורך אישי-אנושי מיוחד" או "צורך נדיר שמשקלו כבד" או "לצורך טיפול רפואי דחוף" (ראו ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל; פסקה 12 וההפניות שם (17.7.2016)). כך, בין היתר, משם הסיכון המובנה להמלטות של מי שהורשע ונדון לעונש של מאסר בפועל; וכך משום שיקולים של אמון הציבור במערכת אכיפת החוק והרתעת עבריינים פוטנציאלים.

המבקש לא הצביע על טעמים חריגים המצדיקים היעדרות לבקשתו. מה גם שיצוין שהדיון בערעור שהגיש קבוע למועד קרוב, יחד עם ערעור שהמשיבה הגישה מצידה (ע"פ 1544/23) על זיכוי של המבקש מחלק מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

סופו של דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' בתשרי התשפ"ד (20.9.2023).

שׁוֹפֵט